

Sygn. akt IV KO 83/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

w sprawie W. K. i J. J.

oskarżonych z art. 299 § 1 i 5 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2013 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt V K .../13, o

przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 września 2013 r. Sąd Okręgowy w K. wystąpił o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy W. K. i J. J. innemu równorzędnemu sądowi.

W obszernym uzasadnieniu postanowienia sądu występującego o przekazanie sprawy podkreślono, że sprawa obu oskarżonych, w stosunku do których zapadły postanowienia o wyłączeniu postępowania przeciwko nim z innej sprawy, pozostaje w ścisłym związku ze sprawą, która wpłynęła do Sądu Okręgowego w P., w której W. K. i J. J. również występują w charakterze oskarżonych. Sąd podkreślił, że prowadzenie odrębnych postępowań powodować będzie konieczność powtarzania tych samych czynności dowodowych, co z kolei generować będzie dodatkowe koszty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu. Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Takimi okolicznościami mogą zaś być między innymi tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 68; z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000, z. 3 poz. 7; z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, R-OSNKW 2008, poz. 2072; z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008, poz. 2280). Przesłanką przekazania sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. może być także obiektywna niemożność rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, przy jednoczesnej możliwości rozpoznania tej sprawy przez inny, równorzędny sąd, co najczęściej wiąże się ze stanem zdrowia stron, które nie mogą dotrzeć do sądu oddalonego od ich miejsca zamieszkania lub pobytu. Wówczas, brak możliwości prowadzenia postępowania przed sądem miejscowo właściwym może pozostawać w sprzeczności z dobrem wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k.

Pojęcia tego nie można jednak interpretować rozszerzająco i przy pomocy nadzwyczajnej w swej istocie instytucji procesowej przekazania sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości szukać sposobu na rozwiązanie różnych problemów natury organizacyjnej związanych z prowadzeniem postępowań przeciwko osobom, które w roli oskarżonych występują także w innych postępowaniach, które toczą się przed innymi sądami. Przesłanką przemawiającą za skorzystaniem z możliwości zawartej w art. 37 k.p.k. nie jest także przesłanka natury ekonomicznej wskazana w treści postanowienia Sądu występującego o przekazanie sprawy. Względy ekonomii procesowej uzasadniać bowiem mogą przekazanie sprawy, ale na podstawie art. 36 k.p.k.

Konkludując stwierdzić należy, że względy gwarancyjne i ustrojowe przemawiają za tym, aby sprawy rozpoznawane były przez sądy, których właściwość wynika z przepisów ogólnych. Wyjątki od tej zasady ograniczać się powinny do spraw wskazanych na wstępie o ewidentnym charakterze.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przekazania sprawy.